

Zhang Dávid: Béke Debrecenben

A városnak csendes reggele volt, amikor Károly a parkban egy padra hajtott a fejét. A fák levelei lassan hullottak, és a korai napfény áttörte a ködöt, amely még mindig a Kossuth tér fölött lebegett. A tér túloldalán az első boltok már nyitva voltak, és a kávézó teraszán pár ember itta a reggeli kávéját. De itt, a padon, Károly nem ivott semmit, csak nézte a tájat.

Mindennap, mindig figyelte a várost, ahogy felébred. Mióta a hajléktalanságot választotta, a nappalok és az esték mind összemosódtak számára. Nincs már különbség, mindegyik nap egy hosszú folytatás, egy újabb lépés a semmi felé.

A férfiről az alvás nélküli éjszakák és az étel nélküli napok lassan elvették a vonásait, mintha a testet is megfosztották volna attól, ami egykor volt. Most már nem sok mindent érzett. Csak az időt, a hideget, az éhséget. Mindez egyre inkább elmosódott. Csak a pad volt az, amibe kapaszkodhatott, az egyetlen fix pont ebben az idegen, távoli világban.

A templom tornya elhalkult az óránkénti harangszóval, amely reggelente mindig emlékeztette őt valamire. Talán arra, hogy egykor mindez máshogyan volt. A hite, amit valaha a jövőbe helyezett, már rég elveszett, de a harangot még mindig hallotta. Mintha figyelmeztetne, mintha valami jobb lehetőség várna rá. De aztán elfordította a fejét, és újra a várost nézte, ahogy a reggel még éppen csak felkelt.

Károly csak nézte, ahogy a városban elindult az élet. A férfi csak nézte és csak nézte az embereket, és utána elindult egy sétára a piacon túlra. Károly visszament a padhoz, és elgondolkozott, hogy milyen lenne az élete, ha nem az utcán élne. Lenne munkája, pénze, barátai, de számára a legnagyobb boldogság egy családhoz tartozni.

Újra a főtér felé nézett. A kávézók színes asztalai, a biciklivel közlekedő fiatalok, az üzletek kirakatai. Mindez olyan távolinak tűnt, mint valami másik világban élne. De Károly tudta, hogy nem teljesen idegen tőle, egykor ő is járt ugyanott, s talán még egyszer elérheti, amit most nem.

Ahogy a padon pihent, egyszer csak arra lett figyelmes, hogy egy kisfiú keservesen sírt. Egy darabig várt, hátha valaki odamegy hozzá, szomorúan nézte, hogy a kétségbeesett gyermekek senki sem segít. Ezért úgy döntött, hogy megkérdezi, hogy miért sír. A fiú elmondta, hogy szüleivel sétáltak és egyszer véletlenül elengedte édesanyja kezét, és most nem találja őket. Karcsi gondolkodott, hogy mit kellene tennie, mivel se pénze, se telefonja nincs. Az ijedt gyermeknek azt mondta, hogy üljön le a padra és ő pedig megpróbál segítséget kérni. Több járókelőt is megszólított, mire valaki meghallgatta, hogy egy elveszett gyermeknek akar segíteni. Nehezen, de sikerült, így felhívták a rendőrséget. A biztos urak kiderítették a fiú és a szülei nevét, címét, így sikerült a szülőket megtalálni. A rendőrök mindent elmeséltek az apának, hogy ki találta meg az elveszett fiút. Az édesapa meg akarta hálálni a segítséget, és pénzt adott Károlynak, de ő nem fogadta el. Az apuka megkérdezte, hogy tud-e valamiben segíteni. Károly azt felelte, hogy szeretne dolgozni, de sajnos nem kap munkát, mert az utcán él.

Azon az estén boldogan feküdt le a padra, mert Laci megtalálta a szüleit. Másnap napfényes reggelre ébredt amikor kinyitotta a szemét ismerős arc volt előtte, Laci apukája. Elmondta neki, hogy ő egy vállalat igazgatója, és szeretne neki munkát és szállást ajánlani. Károly a meglepetéstől és a boldogságtól szóhoz sem jutott, csak szorosán megölelte a férfit. Könnyes szemekkel megköszönte és elfogadta a munkát.

Nagy boldogsággal gondolt a jövőre, mert már van munkája, szállása, és reméli, hogy egyszer még családjá is lesz.